

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (12/8/2012)

Αγίων Αναργύρων Φωτίου και Ανικήτου

Η υγιής μερίδα

Δύο εκ των εικοσιενός, συνολικά, Αγίων Μαρτύρων και Ιατρών Αναργύρων, τιμά σήμερα η Εκκλησία μας, αγαπητοί μου, διαρκούσης της Θεομητορικής περιόδου του Δεκαπενταυγούστου. Πρόκειται για τους Αγίους Ανίκητο και Φώτιο, συγγενείς κατά σάρκα, θείο και ανιψιό, αντίστοιχα. Κατάγονταν από τη Νικομήδεια. Όταν ο Διοκλητιανός θέλησε να κινήσει διωγμό κατά των Χριστιανών, μίλησε μπροστά στην Σύγκλητο με τους πιο υβριστικούς λόγους εναντίον τους. Εκεί ήταν παρών και ο Ανίκητος, που, όταν άκουσε τα λόγια του βασιλιά, όχι μόνο δεν φοβήθηκε, αλλά σηκώθηκε με θάρρος, δήλωσε ότι είναι Χριστιανός και είπε στο Διοκλητιανό: «Πλανάσαι, βασιλιά, αν νομίζεις ότι με τα μέτρα κατά των Χριστιανών θα πετύχεις τους ασεβείς σκοπούς σου. Μάθε ότι οι Χριστιανοί αποτελούν σήμερα την υγιέστερη μερίδα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Και θα ήταν ανόητοι και αναιόθητοι αν πίστευαν στα είδωλα. Γι' αυτό, όποια μέτρα και αν πάρεις εναντίον τους, στο τέλος ζημιωμένος θα είσαι εσύ, ενώ αυτοί θα είναι ένδοξοι μάρτυρες».

Ο Διοκλητιανός, προσβεβλημένος από την παρατήρηση του Ανικήτου, διέταξε και τον έριξαν τροφή σε ένα τρομερό λιοντάρι. Αλλά το λιοντάρι σταμάτησε την άγρια ορμή του και ημύρεψε σαν πρόβατο, μπροστά στον άνθρωπο του Θεού. Τότε έγινε μεγάλος σεισμός και συνετρίβησαν πολλά ειδωλολατρικά αγάλματα. Κατόπιν, τον έβαλαν σε τροχό, πάνω από αναμμένη φωτιά. Αλλά, ω του θαύματος, ο τροχός σταμάτησε και η φωτιά έσβησε. Τότε έτρεξε και τον αγκάλιασε ο ανεψιός του Φώτιος. Μόλις είδαν αυτό οι ειδωλολάτρες, έδεσαν και τους δύο μέσα στο λεγόμενο λουτρό του Αντωνίου. Και, αφού υπερθέρμαναν το νερό, παρέδωσαν και οι δύο ένδοξα το πνεύμα τους.

Εντύπωση προκαλεί, πέραν της μαρτυρικής παρρησίας του Ανικήτου και του Φωτίου, ο λόγος που ο πρώτος απηύθυνε προς τον ειδωλολάτρη αυτοκράτορα, σύμφωνα με την οποία οι Χριστιανοί είναι η πλέον υγιής μερίδα της αυτοκρατορίας. Ο λόγος αυτός δεν είχε τίποτα το εγωπαθές και υπερήφανο. Αντιθέτως, ήταν λόγος της αυτοσυνειδησίας ανθρώπων που βίωναν την αυθεντικότητα της Χριστιανικής αλήθειας, ζούσαν μέσα στην αλήθεια της πρώτης μαρτυρικής Εκκλησίας, με τρόπο καθαρό και γνήσιο.

Η βίωση της Χριστιανικής πίστewς, διαχρονικά καθιστά τους Χριστιανούς την πλέον υγιή μερίδα της κοινωνίας. Και δε θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά, αφού οι Χριστιανοί μετέχουν της

αυτοαλήθειας που είναι ο Ίδιος ο Χριστός. Παρόλα αυτά, βλέπουμε ότι, στο πλαίσιο των Χριστιανικών κοινωνιών σήμερα, αλλά και στο παρελθόν, προκύπτουν φαινόμενα και καταστάσεις προσβλητικές του Χριστιανικού ήθους, που αποκαλύπτουν στοιχεία εκφυλισμού του υγιούς Χριστιανισμού. Ακόμα και η σύγχρονη οικονομική κρίση, που υφίστανται κυρίως οι λεγόμενες «Χριστιανικές» κοινωνίες της Ευρώπης και της Αμερικής, είναι καρπός βαθιάς πνευματικής ύφεσης και παρακμής, την οποία δοκιμάζουν τα αντίστοιχα «χριστιανικά» περιβάλλοντα.

Πότε, όμως, οι Χριστιανοί από η πλέον υγιής μερίδα των ανθρώπινων κοινωνιών, που μπορούμε και πρέπει να είμαστε, μετατρέπομαστε σε φορείς σκανδαλισμού και παρακμής του γνήσιου Χριστιανικού ήθους; Όταν καθιστούμε την Χριστιανική ζωή υπόθεση του ευρύτερου πλαισίου της παράδοσης και της προσδίδουμε εθιμικά μόνο χαρακτηριστικά· όταν θρησκευοποιούμε το Εκκλησιαστικό βίωμα και μετατρέπουμε την πίστη από ελεύθερη κίνηση ζωής σε θρησκευτικό καθήκον, με ευσεβιστική επικάλυψη· όταν τα εξωτερικά σχήματα της θρησκευτικότητάς μας είναι αντιστρόφως ανάλογα προς την ζωή μας· όταν ερμηνεύουμε τον Χριστό με τα δικά μας αδύναμα μέτρα και όχι με το μέτρο που διαχρονικά διαφυλάσσει η Εκκλησία μας· όταν αρνούμαστε τις αυθεντίες των θεσμικών Εκκλησιαστικών οργάνων και τοποθετούμε εαυτούς υπεράνω της Εκκλησίας· όταν βιώνουμε τον επάρατο θρησκευτικό φανατισμό στο όνομα μιας ψευδεπίγραφης Ορθοδοξίας· όταν θυσιάζουμε την αγάπη στο όνομα μιας υποτιθέμενης παράδοσης, στείρας και ακίνητης.

Τέτοια φαινόμενα, δυστυχώς, κάνουν πολύ συχνά την εμφάνισή τους στην εποχή μας, στους κόλπους της Εκκλησίας και χαρακτηρίζουν μερίδα ανθρώπων της, που, ενώ θα μπορούσε να είναι η πλέον υγιής, καθώς έχει τις προϋποθέσεις, καθίσταται η πλέον ασθενής και προβληματική, σκοτιζοντας την αληθινή εικόνα της Εκκλησίας του Χριστού. Την ίδια, όμως, στιγμή υπάρχει και το εκλεκτό λήμμα που διαφυλάττει την αυθεντικότητα του Χριστιανικού ήθους και πνεύματος. Αυτό συναντάται στην αγιότητα του ασκητικού κόσμου, στην βίωση του Μυστηρίου της ενότητας, που ενσαρκώνεται στο γεγονός της Ευχαριστίας, στην απλότητα, στην ταπεινή αγάπη, στην υπακοή, στην αληθινή ευσέβεια, που δεν θορυβεί, δεν καταστρέφει, δεν ορθώνει αναχώματα, αλλά ενώνει, άφοβα διαλέγεται και γνωρίζει να προσεύχεται.

Από αυτή την εκλεκτή μερίδα των Χριστιανών έχει ανάγκη ο κόσμος σήμερα για να φωτιστεί, να σοφιστεί, να μετανοήσει και να επιστρέψει στο αυθεντικό Εκκλησιαστικό βίωμα, που μπορεί να τον σώσει. ΑΜΗΝ!